

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV.

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцика.

№ 51.

ГРОБНИЦА ВЛАДАРСКА.

(слободно по Лаубу.)

Где садъ гдѣ леже те велможе горде
Народа свой нѣгда идоли!

Где садъ гдѣ леже, осветлѣни луно
Ужаснимъ зракомъ, сасвимъ иструли!

Како ужасанъ гласъ одзива ту е,
И самъ ѿмъ сламке шустанъ руши миръ.
Ни самъ громъ божій яче неказуе:
„Човече! видишь маленъ како си.“
Брѣ ахъ! ту лежи, владаръ врлѣи, добрый,
Народа свога божій благословъ,
Заедно съ онимъ, кога твораць створи
У гнѣву своме за бичъ народа.
Где шуплѣ главе, съ пресушенимъ окомъ,
Коя е нѣгда страшно претила,
Страхъ трепеть свѣта, ерѣ о нѣномъ мигу
Зависи животь, ил' немилъ смръть.
Садъ рука она, лежи сува, крута,
Коя е често, чертомъ пера свогъ
У оковъ руке ранителя млоге
Сиротне дѣце дала ковати.

Да неб' прерано мучители с' дигли:
Имайте милость, небудите нѣи!
Ха! доста рано, надъ нѣима ѿ зарикатъ
Громъ освете, гнѣва, суда божіегъ!

Вы пакъ, о болѣи владарци човештва!
Почивайте сладко у той самоѣи.
Веѣъ ваша душа по раю се шета,
Оденута райскогъ цвѣта мирисомъ!

Ф. Н. Г.

МОРСКІЙ РАЗБОЙНИКЪ.

(край)

Арабела се пробуди у наручю свога младоженѣ. Какве су е мисли и чувства обузела, кадъ се видила на сасвимъ непознатомъ месту. Съ найвеѣшимъ удивлѣнѣмъ запыта она Родрига:

„Како се то све догодило? Одкудъ самъ я ѿишь у животу?“

— „То е воля судбине, я самъ те изъ пламена изба-
вио! То е моя побѣда была надъ Мигуеломъ. Ты си, Бе-
ла, за нѣи двоицу мртва. Садъ си само моя!“ —

„Родриго! ты ѿишь незнашь све! Мы се ипакъ раз-
стати морамо! На вѣки!“

— „Зарѣ ѿишь нешто ужасно чути морамъ?“ —

„Родриго! я нисамъ тебе достойна!“

— „Брбо? — изясни се кратко! ты ме моришь па-
вленимъ мукама, тимъ ѣутанѣмъ!“ —

„Брбо самъ я кѣи — морскогъ разбойника!“

— „Боже мой! Дакле е истина? О сирота Бела!“ —

„Ты се ужасавашъ? О, я самъ знала, да самъ из-
гублѣна!“

— „Ты! изгублѣна? Зарѣ си ты крива за оца твогъ?
Буди снажна, любезна! Ослони се на мене, я ѣу те као
сапутницу живота мога бранити одъ предрасуда свет-
ски.“ —

„Ал' ако бы се и на тебе посумняло, да си саучас-
никъ нѣговъ, ако бы та ужасна сумня и на те пала и го-
нитите почела? Родриго! бы ли ме и онда любити могао?“

— „О, моя чиста савѣсть быѣе ми штитѣ челичный.
А насъ двое смо несреѣномъ твоѿомъ, ѿишь тешаѣ веза-
ни!“ —

Ово двое залублѣны буду светимъ бракомъ супру-
жества скопчани. За Арабелу сви су мисляли у Гибрал-
тару, да е изгорила. А она е са своимъ милимъ супру-
гомъ у Гранадѣ веселе дане проводила; само ю е почес-
то ожаловѣавала помисао на нѣву едину прѣятельницу
Лизбету, коя е у пламену свой гробъ нашла. — —

Име морскогъ трговца Дѣга по краткомъ е времену
сасвимъ се изгубило и заборавило. — —

Море е было мирно. Шпаньолска флота пловила е
къ Тунису. Веѣъ се вила Чередино Барбаросе црна за-
става на нѣговимъ бродовима весело. Арія е пловила
предъ другимъ корзарскимъ бродовима одважно, да не-
прѣтеля храбро дочека.

Съ погледомъ каквогъ адмирала промотри Чередино
ѿишь еданпутъ свою малу но крѣпку морску силу, съ ко-
ѿомъ е предъ млого веѣу шпаньолску флоту насусреть
излазио. Садъ се приближи непрѣтель. Као муня проуи
прво тана изъ топа сасвимъ близу поредъ Черединовогъ
турбана. „Аллаа!“ повиче поведитель Аріе; „Аллаа!“
одевне стогласный одзивъ за нѣимъ. Садъ започне ужас-
на ватра у накреть. Чередино е стаяо као какавъ каме-
ный стубъ предъ своимъ момцима; нѣговъ дивлѣ сѣваю-

Ний погледъ тражіо є некога. Нико ніє знао, кудъ се Антаръ, Дієго, део, будући є пре краткогъ времена съ голѣмъ сабљѣмъ заповѣсти издавао.

Черединъ почне све немирнии бивати. Покушена да се непријателске лађе закаче, неиспадно за рукомъ. Крозь страшну грмљаву топова продре изъ лађе къ нѣму забунѣна вика, упрепашћенъ се появи на црнимъ лицама свию разбойника, вика очаяня узавре — шта є было? Неко є у море скоціо. — Тамо се опетъ появлюе. Смѣль пливачъ! Ал' шта є оно? — Онъ се упућує шпаньолскимъ лађама — то є Антаръ! Садъ заурла ужасанъ гласъ Чередина: „издая! за нѣмъ. Брзо чамаць еданъ, докъ nebude доцканъ!“

Брзо, као што се текъ човечія заповѣсть испунити може, буде ова заповѣсть испунѣна. Већъ счепаю Антара за косу и увуку га у чуњъ; Черединове се усне растегну съ вражкимъ смешенѣмъ и ненадајући се опасности, коя му прети; — садъ заечи јошъ страшнѣя вика оздо изъ лађе: „мы смо пропали! Лађа є провалѣна! помоћъ! потонусмо! пропадосмо!“

Вода є съ великомъ брзиномъ куляла и расла у лађи; сви, кои су се само мицати могли, трудили су се да рупу запушаваю.

Међутимъ буде Антаръ на Арию доведенъ. Черединъ є быо у намѣри, да му са еднимъ ударомъ главу разцени, но одданпутъ му нешто друго падне на паметь.

„Дайте штрангу!“ повиче: „Грјота є о овогъ пса сабљу поганити! Обесите га наврѣ катарке!“ —

Антаръ є стаао величествено предъ Черединомъ, не као осућеный на смрть, већъ као какавъ повелитель! Черединъ ніє могао дуже сносити погледъ нѣговъ, већъ се окрене разбойницама и рекне: „У пакао га пошлите!“

— „То ћемо се ми тамо скоро видити! Засады самъ я побѣдитель. Твоя лепа лађа ніє се случайно провалила, већъ самъ є я на четири места пробіо.“ —

И рекавши ово баци се хитро по другій путь преко лађе у дубльину морску, и нестане га. — Узалудъ су се садъ наново разбойници трудили, да га ухвате. Антаръ є добаръ ронаць быо. Текъ онде се на површини морской пливаюћи укаже, гдѣ га ови збогъ непријателски кугла гонити нису могли. Антаръ буде на шпаньолску флоту примлѣнъ. — Черединъ є све око себе као бесанъ моріо одъ лютине.

Непријателска танета звиждајући играла су по Арию и правила кржаве трагове. Ніє было кудъ више, лађа є све већма тонула, а была є притомъ и одъ остальы свой лађа шпаньолскомъ флотомъ разставлѣна. Черединова морска сила была є за овай путь сасвимъ уништена. Битка изгублѣна; садъ є валяло само животь избавити и изъ робства избећи.

Черединъ изда заповѣсть, да се бела застава дигне, а онъ скочи у море, и доспѣ срећно до едне свое лађе при свемъ томъ, што су танета за нѣмъ звиждала. Ово є быо знакъ разбойническе лађе, да што брже побѣгну. Шпаньолци, овоме ненадајући се, морали су се задовольити са отетимъ лађама. И тако се врате, — Арию дотоне сасвимъ у море!

Антара пакъ, кои є све признао, доведу у Гранаду, и ту га правительство збогъ нѣговогъ последнѣгъ благородногъ и коначногъ дѣла, почемъ є снажно помагао, Шпаньолску одъ тако страшногъ непријателя засвагда ослободити, помилує. По краткомъ времену случайно дозна и Родриго за нѣговъ долазакъ, оде къ нѣму, одкріе му, да нѣгова единица, Арабела, живи, и да є нѣгова супруга. Каква є радость обузела овогъ бѣдногъ старца, когъ є єдина любавъ и сиротиня преступникомъ учинила, може свакій помислити. Но при првомъ загляю свое премиле кѣри савлада га толика радость тако, да старый овай, каюћий се грѣшникъ, у наручю кѣри свое клоне, и душу испусти.

ДРЖАВНИЙ ДУГЪ ЕНГЛЕСКЕ.

Кадъ правительство и народъ науме у држави неке велике, скупѣцѣне и общеполезне построине да предузму, а за то се довольно новчаны средства неможе одъ народа наметомъ узети, и кадъ є уобщте кориснѣе н. п. темельный мостъ преко рѣке какове начинити, кои ће 6 мил. талира стати, и притомъ 500 година траяти, него слабе мостове сваки 30 година на истомъ мѣсту построявати, кои свакій путь 1 мил. стаю; онда размисле власти овако, болъ є да се држава задужи, па садашнѣ колѣно а и потомци нека мало по мало дугъ съ интересомъ одплаћую, лакше є и за насъ и за потомке поманѣ плаћати, него да сваки 30 година по 1 мил. наеданпутъ полажемо; а и потомци немогу одъ насъ захтѣвати, да имъ мы све мостове саградимо, да све путове построимо, све рѣке прочистимо, сва зданія явна озидамо и т. д. Изъ овы повода начинѣни државни дугови были бы сасвимъ у реду; ерѣ заиста колько се садъ жертве одъ свакогъ народа на развитакъ землѣ захтѣва, ніє ни могуће безъ правлѣня дугова тимъ изискиванѣима одговорити. Али се државе задужую и иначе и поглавито водећи ратове и угушавајући буне; и тако су се све готово државе европске у велике дугове заглибиле, изъ коій се сигурно никадъ више извући неће; ерѣ текъ што се почну помало одуживати, а оно се укаже несрећна нека потреба, па се јошъ више задуже. Зато се по Европи и немисли садъ више на уништѣнѣ дугова, него само да се интереси плаћаю, па и то често небыва, као што валя. Пређе су се задуживале државе, кадъ су у найвећой забуни; а садъ и у мирно дсба поредъ исплаћиваня старіи дугова праве не престано нове.

Као што се у приватномъ животу каже, да су найвећи и найбогатіи люди найвише дужни, тако виђамо и кодъ држава, да су велике силе найвише задужене. Међу нѣима є Англеска найвише дужна; она сама скоро толико дугує, колько све друге силе скупа: али при свемъ томъ грдномъ дугу опетъ стои нѣнъ кредитъ найболѣ, ерѣ є досады дужности свое према повѣрительнѣма найточнѣе и найсавѣснѣе, испунявала. Англеска є почела правити садашнѣй дугъ у 17. столѣћу, тако да є у време велике буне год. 1688. дугъ нѣнъ износіо само 664.093 (Ls.*) Вилхелмъ III. почне овай дугъ одплаћивати, али наскоро умложи онъ истый на 19,730.439 Ls. Краљица Ана затече 1702. год. јошъ скоро 16,400.000 Ls. дуга, на

*) Єдна ливра или фунта стерлинга (Ls) чини нешто више одъ 2 # пец., дакле нешто мањ одъ 10 #ор. ср.

који се годишњих 1,310.942 Ls. интереса плаћало. За време њене ратне дванаесто-годишњих владе увећа се дугъ съ 38 милиона Ls. скоро. Ђорђе I. уманји дугъ съ 1,273.125 Ls., но Ђорђе II. увећа га съ 83 мил., тако да е после парискогъ мира 1763. год. Енглеска 140 мил. Ls. дуга имала, на који е скоро 5 мил. Ls. годишњих интереса плаћала.

За време еданаесто-годишњихъ мира уманји се дугъ съ 11 мил. Ls., али наскоро букне у сѣверо-американскимъ населбинама буна, која Енглеской 121 мил. Ls. новогъ дуга съ 5 мил. Ls. годишњихъ интереса натовари; и то све узалудъ, ерѣ се американске населбине ослободе. 9 година мира уманъ енглескїй дугъ съ 11 мил. Ls. Год. 1793. износио е дугъ 240 мил. Ls. и $9\frac{1}{2}$ мил. Ls. интереса годишњихъ; но съ почеткомъ великогъ рата противъ републике и царства францускогъ почне се дугъ гигантскимъ кораккомъ развїяти, и Енглеска после ове двадесетъ другогодишњихъ пуне побѣда борбе начини рачунъ, и нађе, да се преко 600 мил. Ls. наново задужила, да дакле дугуе 840,850,491 Ls. и да ће ова сума годишњихъ 32,014,941 Ls. интереса гутати. Миръ и благоданъ Енглеске крозъ 38-год уманји истинна дугъ земљъ за десету часть оне суме, тако да е на концу прошле године онъ 752,258,272 Ls износио, а кадъ привременый дугъ одъ 22,783,000 Ls къ тому додамо 775,046,292 Ls; къ тому тѣлесне ренте до 4 мил. и 16 мил. Ls. ове године позаймањны; то све износи садъ преко 805 мил. Ls., која сума годишњихъ до 30 мил. Ls. интереса или половину цѣлогъ државногъ прихода гута. Енглеска штетуе збогъ истогъ дуга много, ерѣ бы народъ 30 мил. Ls. годишњихъ манъ данка плаћао, или кадъ бы плаћао, могла бы се та грдна сума на велику користь народа употребити. Али да съ друге стране стварь узмемо: заръ бы Енглеска была ова сила као што е садъ, да се нїе задужила; морамо увидити, да се њна величина и величественость, њна превага у цѣломъ свѣту, њно богатство мораю овомъ грдномъ дугу приписати. Мы кажемо грдный дугъ, ерѣ се њгова грдоба неможе тако лако изъ написаны броева као изъ слѣдуюћегъ сравњиваня поняти. Да имамо ту суму новаца у Србији, на свакогъ — и мушко и женско, и старо и младо, и одрасло и неяко — дошло бы по 1600 ₰ цес. Кадъ бы оне новце све промѣнили у крсташе, па кадъ бы те крсташе узпоредъ поређали, одъ којихъ 15 комада заузимаю 1 метръ или правительственный аршинъ мѣста, онда бы изъ оне велике суме могли начинити еданъ ланацъ одъ 19,000 географичны миля (38,000 сатїй), коимъ бы могли цѣло наше небесно тѣло, землю три и по пута опасати; а да промѣнимо ону суму у форинте райнске (одъ 10 гроша чарш.), истѣрали бы ланацъ одъ 38,000 миля, коимъ бы 7 путїй землю опасати могли. Да човекъ исту суму форинта комадъ по комадъ едну на другу наслаже, начинїю бы стубъ одъ 2300 миля висине. Далъ тежи иста сума форинта око 2 мил. центїй, која бы се гомїла текъ натоварена на 60,000 кола са 120,000 упрегнуты коня рачунаюћи на свакогъ коня по 700 ока вренути могла!! —

ПОЛЕЗНЕ ОПОМЕНЕ.

— Пећи се замазую овимъ тестомъ: узми струготине вожѣане, негашеногъ креча и ситно стучаногъ стакла

еднаке части, промѣшай све то, и замеси съ говеђомъ крви, па запуши пукотине пећи; но то учини брзо, ерѣ се ово тесто само наскоро тако спече, да га безъ глета и чекића човекъ неможе раздробити.

— Енглець е еданъ пронашао, да неваля на кожномъ каишу *бріяцице оштриги*, него болѣ на каишу одъ липовогъ дрвета (као леньиръ) начинїномъ; данчица та треба да е дебря одъ обичногъ леньира, како се небы савїяла, нека е углеђена и пре него се на њој оштри, треба е лосмъ мало намазати. Бріяцицу обичне каквоће може човекъ 10 година свакиј данъ употреблявати, а да е другїе неоштри него свакадъ помало на томъ дрвету.

— Многи су се люди научили, па немогу да спаваю, ако їмъ кандило ноћу у соби негори, а у собама гдѣ ситна дѣца спаваю, кандило е прека потреба. *Безино и удесно кандило* за исту потребу може се овако начинити. Узми едну дугулясту флашицу одъ 25 до 50 драма, метни у њо еданъ комадић фосфора, угрей яко зейтина толико, да се еднa трећина флашице напуни и запуши после флашицу. Празнина у флашици свѣтлиће се тако, да се по соби видити може. Свѣтлости ће доцнїе нестати, но ты само извади запушачъ, да свѣжа воздуха уђе, па ће се опетъ одма свѣлїти. Свакиј данъ треба само воздухъ у флашу пуштати, а иначе нетреба е наново пуњити но само двапутъ у години. У толико е згоднїе ово освѣтлїнїе, што се човекъ немасти, и што се ништа запалити неће.

— Свакиј се предметъ на топлоти разтеже дакле и зейтинъ; кои много зейтима преко године купуе, нека то учини зими, кадъ е зейтинъ гушћїй; тимъ ће на сто ока двѣ ове забадава купити. Како треба чувати зейтинъ да се за то време неужеже, казали смо у бр. 25., а обзнанићемо їошъ и више начина.

ЗАЧИНЦИ.

Дуго мученїе то е горка смртъ.

Гавранове позвао на ручакъ.

Една кашика помоћи боля е него чанакавъ савѣта.

Човекъ трпї димъ збогъ ватре.

Кратакъ рачунъ дуго прїятельство.

Кадъ се парница зашећери и съ виномъ полїе, много помаже.

Ако гаврана одранишъ, извадиће ти очи.

Учинїна велика неправда за малу неправду, то е о света.

ДОМАЊИЙ ТЕАТОРЪ.

(Дѣте сасвимъ ушлакано лежи насредъ себе потрбушке и игра се.)

Мату. (Уђе у собу и рекне). Хвала богу, што едан-путъ престаде —

Дѣте (лутито, претури се на леђа и викне). Бѣжи! Нисамъ престао, само самъ хтѣо мало да данемъ (почне се бацкати и све яче и яче дерати).

(У бѣоградскомъ купалишту сѣде господинъ са своимъ друштомъ за еднимъ асталомъ; а кроичъ са своимъ друштомъ за другимъ асталомъ; еду и пию, а музика свира.)

Господинъ (рекне едномъ до себе) Гле, брате, онога, изъ дана у дань сѣди свако вече ондѣ и троши, а мени извади душу съ нѣговимъ контама; нека болѣ штеди, па небы своимъ муштеріама досађивао.

Кроичъ (рекне едномъ до себе) Гле, комшия, онога, изъ дана у дань сѣди свако вече ондѣ и троши; а кровь мою попи, што неће дугъ свой да плати, нека болѣ штеди, па бы и свое повѣрителѣ намирио.

М Р В И Ц Е.

— Два млада любопытливца на путу своимъ сврате у гостионицу, гдѣ їй газда у едну красно намештену собу уведе. Текъ што су унутра ушли, опазе о дувару обешень ликъ едне прекрасне, дражестне женскинѣ, са слѣдуюћимъ исподъ ногу нѣны надписомъ: „Желите л' знати, коя самъ я? — Запытайте мога мужа, кои иза пећи стои.“ Брже потрче обоица тамо, и заиста нађу ликъ мушкїй, али и са упрепашћенїемъ ове речи прочитаю: „Моя ми жена све саме будале шилѣ.“

— Берберинъ запыта селяка едного, кои е дрва на маггарцу своме на пазаръ донео, пошто ће му дати то, што е на маггарца натоварио. Селякъ му каже цену, берберинъ се съ истомъ задовољи и одведе га кући. Кадъ е селякъ дрва стоварио и новце поискао, заиште берберинъ одъ нѣга, да му и самаръ да, ерѣ е и тай самаръ на маггарцу натоваренъ быо. После дуже препирке принуђенъ се нађе селякъ, те скине съ маггарца самаръ и преда му. После некогъ времена дође селякъ берберину и запыта га, пошто ће нѣи двоє, нѣга и нѣвогъ другара обрїати. Берберинъ му каже цену, селякъ седне и обрїа се, а затимъ доведе маггарца и рекне: „Ово е мой другаръ, па ето садъ или обрїай и нѣга, или ми морашъ самаръ натрагъ дати.“ Берберинъ неимаюћи кудъ ни камо, да непадне у подсмей, што е маггарца брїло, преда селяку самаръ, а самъ себе види преварена, ерѣ е дрва скупиѣ него што бы требало платіо.

— Младићъ еданъ одъ трговачкогъ реда, кои е врло разсѣянъ быо, сѣдне да руча съ трговцемъ еднимъ и са сестромъ овога, коя е млада удовица была. При ручку почне се удовица тужити, да іой е нешто мучно, а младићъ примѣти, да е то знакъ, да ће іой ямачно после деветога мѣсеца быти лакше. „О, господару мой, само то неможе никако узрокъ быти, што е сестри моіой мучно,“ одговори трговаць, „ерѣ су ово већ три године, како е она удовица.“ „Опростите госпоя“ рекне разсѣяный младићъ, „а я држимъ, да сте вы іошъ дѣвојка.“

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Лордъ Палмерстонъ явля у парламенту, да е у битки 6. тек. пало Енглеза 1295 мртвы и ранѣны, међу коима 95 офицера; 144 буду заробѣны. Лордъ Рагаанъ дао е оставку.

— *Мониторъ* обзнанює депешу ген. Пелисія одъ 10. тек. коя доставля, да саюзници себи живо крче путь къ малаковской кули. У истой депешѣ каже се, да су Французи у послѣдней битки одъ 6. тек. изгубили свега 3338 людїй, међу коима 54 офицера и 1544 мом. мртвы (и заробѣны), и 96 офицера и 1644 мом. ранѣны. Изванредно недоставля французскїй вѣрховный повелитель овай путь и губитакъ Руса, као што е то досадъ обичай быо, а и невяля ништа, колико су Руса саюзници заробили.

— Лорда Палмерстона пытали су у парламенту, е ли истина, што се говори, да е енглеско правительство опетъ за новъ заемъ Порте емствовало, но онъ не хтѣо на то пытанїе ништа одговорити.

— Белгїйско правительство е све садѣлателѣ рускогъ листа „Ле-Нор“, кои нису белгїйски поданици, изъ землѣ прогнано; ово е ямачно на захтѣванїе западняка.

— Као што смо у послѣднїемъ брою рекли, нетреба пресуду пре изрећи, докъ се и друга страна несласуше и стварь болѣ неиспыта. Губитакъ енглеске лађе кодъ Хангеа не кривицомъ Руса приведеиъ, нити е уобште стварь онако текла, као што извѣстїе енглеско на казиваню едного црица морнара основано гласи. Адмиралству енглескомъ стигла е вѣсть, да е одъ свегъ людства налазећегъ се на чамцу лађе „Косака“ погинуло четворо, а толико е и ранѣно; све остале заедно съ офицерама Руси су заробили. Руско извѣстїе одъ прилике гласи овако. Енглези изиђу недалеко одъ Хангеа изъ чамца на суво, мы їй обколїмо и нападнемо, но они се после кратке борбе предаду; мртвы їй е пало 5, заробимо 11 (4 ранѣна), међу коима 3 офицера, чамецъ потопимо. Сутраданъ приближи се лађа „Косакъ“ Хангеу, и пуцала е сать и по на зданїа, но не іймъ велику штету причинила. — Узъ овай случай *обште нов.* кажу, да парламентарска флага не дає право свакој лађи, да може у неприятельской землїи, ма гдѣ было, на суво изаћи, него се у таквой прилици овако поступа: Военна лађа дође предъ какво *утверђено* мѣсто, и изванъ домашая градски топова избаца три топа безъ танета, а подїгне парламентарску флагу; заповѣднякъ града, ако *оће* или ако му е уобште одъ више власти *дозвољно*, съ неприятельмъ уговарати, развїе такође парламентарску флагу, и пошлѣ свой чамецъ вобной лађи, да пыта, шта се оће; па кадъ желю неприятеля сазна, може текъ дозволити или недозволити, да ово и оно буде. — А у горнїемъ случаю нису Енглези на то мотрили; ерѣ се далѣ предпоставити може, да су они подъ заштитомъ оне флаге хтѣли дубльину поредъ обале мѣрити — сондирати.

— Изъ *Цариграда* являю 9. тек., да е тамо већ 2000 ранѣны саюзника приспѣло.

— Князь Горчаковъ изъ *Севастополя* подъ 12. тек. явля: саюзници пуцаю помало на насъ, безъ да су бомбардиранѣ поновили; изъ 15.000 мом. састокїй се корпусъ свой, кои су они 6. тек. на десну страну Черне пребацили были, повукли су опетъ натрагъ ноу између 10. и 11. тек. На неприятельской флоти примѣвамо неко спреманїе.

Течай новаца: сребро 125% дукати по 5 ф. 46 кр. ср. за банке.